तद्वलोकनेन विवृतावसरस्य भगवतो मकरध्वजस्य वशमुपनीतो जडवदिति होवाच ॥ ६ ॥

का त्वं चिकीर्षसि च किं मुनिवर्य शैले मायासि कापि भगवत्परदेवतायाः ।
विज्ये बिभर्षि धनुषी सुहृदात्मनो ऽर्थे किं वा मृगान् मृगयसे विपिने प्रमत्तान् ॥ ७ ॥

वाणाविमौ भगवतः शतपत्त्रपत्त्रौ शान्तावपुङ्गरुचिरावतितिग्मदन्तौ ।
कस्मै युयुत्सासि वने विचरन् न विद्मः क्षेमाय नो जडधियां तव विक्रमो ऽस्तु ॥ ८ ॥

शिष्या इमे भगवतः परितः पठन्ति गायन्ति साम सरहस्यमजस्रमीशं ।
युष्मच्छिखाविलुलिताः सुमनोभिवृष्टीः सर्वे भजन्त्यृषिगणा इव वेदशाखाः ॥ ९ ॥

वाचं परं चरणपञ्जरतित्तिरीणां ब्रह्मन्नतूपमुखरां शृणवाम तुभ्यं ।
लब्धा कदम्बरुचिरङ्कविटङ्कबिम्बे यस्यामलातपरिधिः क्व च वल्कलं ते ॥ १० ॥

किं संभृतं रुचिरयोर्द्विज शृङ्गयोस्ते मध्ये कृशो वहसि यत्र दृशिः श्रिता मे ।
पङ्को ऽरुणः सुरभिरात्मविषाण ईदृग्येनाश्रमं सुभग मे सुरभीकरोषि ॥ ११ ॥

लोकं प्रदर्शय सुहृत्तम तावकं मे यत्रत्य इत्थमुरसावयवावपूर्वौ ।
अस्मद्विधस्य मन उन्नयनौ बिभर्ति बह्वद्भुतं सरसरासमुधादि वक्त्रे ॥ १२ ॥

का वात्मवृत्तिरदनाद्यविरङ्ग वाति विष्णोः कलास्यनिमिषोन्मकरौ च कर्णौ ।
उद्विग्नमीनयुगलं द्विजपङ्क्तिशोचिरासन्नभृङ्गनिकरं सर इन्मुखं ते ॥ १३ ॥

यो ऽसौ त्वया करसरोजहृतः पतंगो दिक्षु भ्रमन् भ्रमत एजयते ऽक्षिणी मे ।
मुक्तं न ते स्मरसि वक्त्रजटावटूथं कष्टो ऽनिलो हरति लम्पट एष नीवीं ॥ १४ ॥

रूपं तपोधनतपश्चरतां तपोघ्नं ह्येतत् तु केन तपसा भवतोपलब्धं ।
चर्तुं तपो ऽर्हसि मया सह मित्र मह्यं किं वा प्रसीदति स वै भवभावनो मे ॥ १५ ॥

न त्वां त्यजामि दयितं द्विज देवदत्तं यस्मिन् मनो दृगपि नो न वियाति लग्नं ।
मां चारुशृङ्ग्यर्हसि नेतुमनुव्रतं ते चित्तं यतः प्रतिसरन्तु शिवाः सचिव्यः ॥ १६ ॥